Το ελληνικό φιλότιμο στα... δύσκολα

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 23 Ιανουαρίου, 2012

Δεν είναι διάσημοι ή αναγνωρίσιμοι. Δεν έχουν επιχειρήσεις, ούτε διάγουν βίο... πολυτελείας. Είναι "καθημερινοί" άνθρωποι, που θέλουν απλώς να βοηθήσουν το διπλανό τους, συναισθανόμενοι τις δυσκολίες της σύγχρονης πραγματικότητας.
Σε μια περίοδο που η ανεργία μαστίζει τη χώρα και πλέον ούτε **το φαγητό δεν θεωρείται δεδομένο για ορισμένους,** η ευαισθητοποίηση των πολιτών είναι εκείνη που στηρίζει, ακόμη, πολλούς συνανθρώπους μας.

Μία κρυφή δύναμη αναδύθηκε, εν μέσω κρίσης, ένα δίκτυο ανθρώπων που δεν γνωρίζονται μεταξύ τους, αλλά συναποτελούν μια ομάδα στήριξης δυνατή και αξιέπαινη.
Πέρα από τις φιλανθρωπικές εκδηλώσεις και τις δράσεις των επίσημων φορέων που έχουν εντατικοποιηθεί τα τελευταία δύο χρόνια λόγω των συνθηκών, υπάρχει και αυτό που οδηγεί κάθε άτομο μεμονωμένα να βρει έναν τρόπο να προσφέρει.
Ένα κίνητρο που εδράζεται σε μια βαθειά ριζωμένη ελληνική έννοια: το **φιλότιμο**.

Το "χαμόγελο" της Θεοδώρας

Για την 28χρονη **Θεοδώρα Αργυροπούλου**, η ανεργία δεν έγινε λόγος να χάσει το κουράγιο της και να νιώσει αδιαφορία. Σπούδασε θεολογία, αλλά η αναζήτηση εργασίας μέχρι σήμερα απέβη άκαρπη.

Γνώριζε για το **"Χαμόγελο του Παιδιού"**, όπως ο περισσότερος κόσμος, αλλά οι προσωπικές της αγωνίες εγκλώβιζαν τη σκέψη της, όπως η ίδια λέει.

Ήρθε, όμως, μια στιγμή που πήρε την απόφαση να γίνει εθελόντρια και τον ελεύθερο χρόνο που διαθέτει να τον αξιοποιήσει, **βοηθώντας τα παιδιά που το είχαν τόσο ανάγκη.**

"Στην αρχή ξεκίνησα με τα εύκολα. Βοηθούσα στα μπαζάρ, στις κατασκευές της

καλλιτεχνικής ομάδας αλλά στη συνέχεια ήρθαν τα πιο δύσκολα, όπως η φύλαξη παιδιών σε νοσοκομεία. Έχω ξενυχτήσει στο πλευρό πολλών παιδιών, μεταξύ των οποίων και ένα βρέφος, και είναι συγκλονιστικό να νιώθεις πόσο ανάγκη σε έχουν και πόσα μπορείς να τους προσφέρεις" περιγράφει η 28χρονη εθελόντρια.

Σύμφωνα με τον **Χρήστο Μουχτάρη**, υπεύθυνο εθελοντών στο «Χαμόγελο του Παιδιού» στη Θεσσαλονίκη, τα τελευταία δύο χρόνια οι εθελοντές διπλασιάστηκαν.

Το 2009 εγγράφηκαν επιπλέον 150 άτομα, 300 το 2010, ενώ το 2011, οι εθελοντές που προστέθηκαν στην ομάδα ήταν 350! Είναι από τις περιπτώσεις που οι αριθμοί φέρνουν χαμόγελο, όχι μόνο στα παιδιά.

Μια μαγείρισσα που έγινε "δασκάλα"

Η 55χρονη **Γεωργία Ταταρίδου** είναι μια γυναίκα που από μικρή ήθελε να προσφέρει. Ίσως, επειδή, όπως εκείνη εκτιμά, μεγάλωσε με καλά πρότυπα.

Παρότι έχει δύο παιδιά, όταν έβρισκε χρόνο πήγαινε σε νοσοκομεία και καθόταν εκείνη εθελοντικά **στο πλευρό άρρωστων παιδιών για κάποιες ώρες**, για να διευκολύνει τους γονείς που έπρεπε να εργαστούν ή να τακτοποιήσουν εκκρεμότητες τους.

Πιστεύει ότι οι Έλληνες ενώνονται στα δύσκολα. "Είμαστε πρώτοι στη χαρά μα και στα άσχημα δεν το βάζουμε κάτω. Περάσαμε και στο παρελθόν δραματικές καταστάσεις. Εγώ, που κατάγομαι από προσφυγική οικογένεια, το έχω στο πετσί μου. Ξέρω, όμως, ότι στηρίζοντας ο ένας τον άλλον, τα καταφέραμε!" τονίζει η κ.Ταταρίδου.

Εργάστηκε ως μαγείρισσα σε παιδικό σταθμό. Θέλοντας να εξελιχθεί επαγγελματικά τελείωσε το νυχτερινό σχολείο, όπου έκανε σπουδές στην οικονομία, τη διοίκηση αλλά και την πληροφορική. Τελικά, παρέμεινε μαγείρισσα, καθώς, όπως εξομολογείται με χαμόγελο, είχε αγαπήσει τη δουλειά της δίπλα στα παιδιά και δεν ήθελε να την αλλάξει.

Σήμερα, είναι συνταξιούχος. Αφιερώνει πολύ χρόνο στα εγγόνια της αλλά αυτό δεν την εμποδίζει να πηγαίνει καθημερινά στο "Φάρο του Κόσμου", το κέντρο προστασίας ανηλίκων Ρομ της Ιεράς Μητρόπολης Σταυρουπόλεως-Νεαπόλεως και να βοηθά τα παιδιά να διαβάσουν τα μαθήματα του σχολείου.

Δεν είναι η μόνη φυσικά, καθώς όλο το έργο που γίνεται εκεί, από τη σίτιση μέχρι το φροντιστήριο, βασίζεται στην προσφορά και τον εθελοντισμό των πολιτών.

"Όταν δίνεις από αυτό που δεν σου περισσεύει"

Οι συνθήκες στην Ελλάδα, ώθησαν πολύ κόσμο να αναλαμβάνει πρωτοβουλίες για συγκέντρωση ρούχων, τροφίμων και άλλων αγαθών.

Στο πλαίσιο αυτό, έχουν και το δικό τους ρόλο τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Ο Θεσσαλονικιός δημοσιογράφος **Άκης Σακισλόγλου** και οι συνάδελφοί του, μέσα από την αθλητική ραδιοφωνική εκπομπή τους διοργάνωσαν μία εκδήλωση για να συγκεντρώσουν αγαθά για το Παπάφειο Ίδρυμα.

Μέσα από αυτή τη διαδικασία έγινε μάρτυρας μιας συγκλονιστικής ιστορίας, όπου η ανθρωπιά γράφεται με «Α» κεφαλαίο: "Μεταξύ των ακροατών που ανταποκρίθηκαν, εμφανίστηκε και ένας κύριος που ήταν άνεργος με δύο παιδιά, εκ των οποίων το ένα παραπληγικό. Παρά τις οικονομικές δυσκολίες που αντιμετωπίζει, προσέφερε χρήματα, ρούχα και σακούλες γεμάτες τρόφιμα" εξηγεί ο κ. Σακισλόγλου, διερωτώμενος: "Αν αυτό δεν είναι αλληλεγγύη, τότε τι;".

Ένας απλός παρατηρητής θα διαπιστώσει πως γύρω μας κάτι κινείται χωρίς να κάνει "μεγάλο θόρυβο", παρά μόνο σπουδαία δουλειά. Σχολεία που συγκεντρώνουν χρήματα και τρόφιμα, άνθρωποι που βγαίνοντας από το σούπερ μάρκετ κουβαλούν μία επιπλέον σακούλα για να την αφήσουν σε συνανθρώπους τους.

Στους χώρους εργασίας, συνάδελφοι συνεννοούνται και μαζεύουν ρούχα ή ό,τι άλλο κρίνεται απαραίτητο για να τα δώσουν σε συνανθρώπους τους. Γυναίκες πηγαίνουν εθελοντικά να μαγειρέψουν για τα συσσίτια που έχουν αυξηθεί. Μέχρι και σε σχολή χορού έγινε προσπάθεια και συγκεντρώθηκαν απορρυπαντικά και άλλα χρηστικά είδη για διάφορα ιδρύματα.

Άνθρωποι που αντιμετωπίζουν τη σκληρή πραγματικότητα και δεν τους περισσεύει τίποτα, βρίσκουν πάντα κάτι να δώσουν. Βασίζονται, ίσως, σε τεράστια αποθέματα ψυχής.

(ΑΠΕ-ΜΠΕ)

(Πηγή: nooz.gr)